

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 209/2016
15.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног О.М., због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног О.М., адвоката Д.Х., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 3524/12 од 28.04.2015. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 185/15 од 07.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног О.М., адвоката Д.Х., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 3524/12 од 28.04.2015. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 185/15 од 07.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 3524/12 од 28.04.2015. године, окривљени О.М. оглашен је кривим због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од четири месеца. Том пресудом, на основу члана 258. став 4. ЗКП досуђен је имовинскоправни захтев оштећене М.Т. и окривљени је обавезан да у року од шест месеци од дана правноснажности пресуде на име доспелих обавеза за издржавање оштећене исплати износ од 102.000,00 динара на руке оштећене М.Т. Истом пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, на име трошкова претходно ангажованог браниоца по службеној дужности износ од 10.500,00 динара, трошкове вештаку у износу од 9.036,68 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и трошкове пуномоћника оштећене адвоката В.Б., оштећеној М.Т. у износу од 12.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 185/15 од 07.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног О.М. и пресуда Основног суда у Новом Саду К 3524/12 од 28.04.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног О.М., адвокат Д.Х., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд исти усвоји и да одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни касациони суд је након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног О.М., адвоката Д.Х., доставио Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног О.М., адвоката Д.Х., је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране овлашћених лица за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1) ЗКП као разлог предвиђена повреда закона.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Сходно наведеној одредби члана 485. став 4. ЗКП право окривљеног за подношење захтева, преко свог браниоца, због повреде закона је, по ставу Врховног касационог суда, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Дакле, окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тач. 1) до 3) и члану 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, коју не опредељује навођењем конкретне повреде одредаба ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП, а из образложења захтева и навода да окривљени због здравственог стања није радно способан, због чега и није био у могућности да плаћа издржавање за своју малолетну ћерку, а коју чињеницу везану за радну способност окривљеног је суд био дужан да утврди, произилази, по оцени Врховног касационог суда, да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено

другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Међутим, како цитираном одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени преко свог браниоца сходно ограничењу његових права правима који у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног О.М. оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.